

SÈRIE 5**L'exercici 1 és comú a les dues opcions****Exercici 1 (5 punts)**

Tot i que la versió correcta del text pot adoptar formes distintes, donem la següent com a pauta orientativa:

“Neró, disgustat per la lletjor dels edificis antics i per l'estretor dels carrers, va incendiar Roma tan obertament que molts antics còsols van atrapar els criats d'ell amb torxes en les seves propietats i els magatzems de gra al voltant de la Casa Aúria, l'espai dels quals desitjava especialment, van ser enderrocats per màquines de guerra”.

OPCIÓ A:

Exercici 2

Offensus concorda amb *Nero* i introdueix una construcció que tradicionalment s'anomena de participi concertat.

Exercici 3

1c – 2c – 3a – 4a

Exercici 4 (2 punts)

El següent redactat és un simple model orientatiu.

“El disseny d'una ciutat romana de nova planta és un quadrat o rectangle regular que era dividit en quatre parts mitjançant dos eixos perpendiculars que constituïen les dues vies principals de la ciutat: un de nord a sud, anomenat *cardo maximus*; l'altre, d'est a oest, anomenat *decumanus maximus*. Paral·lels a cadascun d'aquests es traçava una quadrícula que dibuixava els carrers secundaris i dividia la ciutat en illes. En el subsòl es construïa una xarxa de clavegueres, coincident amb la quadrícula dels carrers, que assegurava l'evacuació de les aigües residuals. El fòrum era la plaça enllosada en la intersecció del *cardo* amb el *decumanus* on hi havia els edificis públics de la ciutat; era l'espai de representació pública i de trobada de la gent. Els edificis públics esmentats eren: la basílica, seu de l'administració de justícia, dels negocis i dels intercanvis comercials; la cúria, seu del senat; els temples, el més important dels quals era el dedicat a la Tríade Capitolina; les botigues comercials. Les zones dedicades a l'oci –teatre (Tàrraco, Clúnia, Cartagena), amfiteatre (Tàrraco, Mèrida, Itàlica), circ (Tàrraco, Mèrida) es construïen en espais més perifèrics. La ciutat també contemplava edificis termals (Empúries). Aquest traçat de carrers paral·lels s'inspira, en el traçat hipodàmic de l'arquitecte Hipòdam de Milet i en l'estructura del campament militar romà. Les cerimònies rituals de fundació d'una ciutat consistien en a) la consulta de la voluntat dels déus, b) la delimitació del terreny que ocuparia, c) el traçat del

perímetre mitjançant el solc d'una arada menada per un parell de bous, d) el traçat de la quadrícula dels carrers. La defensa s'assegurava per un circuit de muralles perimetrals com ara les de Tàrraco, de Barcelona, de Girona o d'Empúries; el subministrament d'aigua es feia, en general, mitjançant pous i cisternes, que recollien l'aigua de la pluja (aquests eren els sistemes usats, per exemple, a Empúries), i per mitjà d'aqüeductes que eren conduccions que transportaven l'aigua dels punts d'origen, quan aquests eren molt allunyats de la ciutat (per exemple, a Tarragona, Barcelona, Segòvia, etc.).

OPCIÓ B:

Exercici 2

Deprehenderit és preterit perfet i *ut* introdueix una oració subordinada adverbial consecutiva.

Exercici 3

1c – 2d – 3b – 4a

Exercici 4 (2 punts)

El següent redactat és un simple model orientatiu.

“L'elegia és una composició en vers, que a Roma es desenvolupa com a mode d'expressió dels sentiments amorosos. Formalment la poesia elegíaca està formada per díctics, és a dir, un conjunt de dos versos –un hexàmetre i un pentàmetre basats en la mètrica dactílica.

Els principals poetes elegíacs romans són: Catul (precursor del gènere), Tibul, Properci i Ovidi. Ovidi, que és considerat el més important, visqué en època d'August, amb qui no va tenir unes relacions massa bones i pel qual fou exiliat a Tomis, al Mar Negre a causa d'un *carmen et error*, segons les paraules del poeta mateix. Tradicionalment la referència *carmen* s'ha associat a la composició de *L'Art amatòria*, una obra que conté un missatge clarament contrari a la política de l'emperador de moralitzar la societat romana; l'*error* ha estat relacionat amb molta prudència sobretot amb la possible participació d'Ovidi en un complot contra l'emperador o amb la descoberta d'un afer amorós de Lívia, esposa d'August, o de Júlia, la seva filla. De l'obra elegíaca d'Ovidi es poden citar, entre altres: els poemes de contingut estrictament amorós com ara les *Heroides* –un conjunt de cartes escrites per heroïnes mitològiques als seus estimats-, *L'art amatòria* –un recull de consells a homes i dones per tenir èxit en l'amor- o els *Remedia amoris* –consells a la joventut per alliberar-se de la passió amorosa-; un poema de contingut religiós, els *Fasti*, que és un recorregut per les festes religioses del calendari romà; dos reculls de poemes, *Tristia* i *Pontica*, en què l'autor recorda entristit els seus últims moments a Roma i la situació que viu a l'exili i demana la intercessió d'amics i coneguts davant l'emperador per tal de poder tornar a Roma”